

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/21/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815220018
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3815220018.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: T. proti žalovanému: F., o zaplatenie 19.973,81 Kč s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 28. júna 2016, č.k. 4C/399/2015-88, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 14.744,81 Kč spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,05 % ročne zo sumy 10.000,- Kč od 21.10.2015 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 29,53 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že právne vzťahy strán sporu sa spravujú právnym poriadkom Českej republiky, z ktorého dôvodu na danú vec aplikoval ust. § 269 ods. 2, § 497, 708 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka platného na území ČR, § 52 ods. 2, 3 Občanského zákonníka platného na území ČR.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 19.973,81 Kč, úroku vo výške 18,90 % ročne zo sumy 10.000,- Kč od 21.10.2015 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 7,05 % ročne zo sumy 10.000,- Kč od 21.10.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania dôvodiac tým, že strany uzatvorili dňa 26.10.2006 R., na základe ktorej žalobca zriadil a pre žalovaného viedol bežný účet č. XXXXXXXXXX/XXXX.. Akceptáciou Žiadosti o povolené prečerpanie bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 10.000,- Kč, úverový kontokorentný účet bol otvorený ku dňu 17.04.2008 a počnúc týmto dňom mohol byť úver čerpaný. Úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 13,90 % ročne. S účinnosťou od 01.03.2010 došlo k zmene úrokovej sadzby na 18,90% ročne. Žalovaný svoju povinnosť vyplývajúcu zo Zmluvy neplnil riadne a včas, žalobca preto vyhlásil všetky pohľadávky zo Zmluvy za okamžite splatné ku dňu 28.01.2013, čo oznámil žalovanému. Žalovaná suma 19.973,81 Kč pozostáva z istiny vo výške 10.000,- Kč, úroku vo výške 5.852,94 Kč, ktorý pozostáva z úroku vo výške 18,90 % ročne z dlžnej sumy istiny za obdobie od 27.10.2012 do 20.10.2015, úroku z omeškania vo výške 2.320,87 Kč, ktorý pozostáva z úroku z omeškania v zákonnej výške z dlžnej istiny a poplatkov za obdobie od 03.11.2012 do 20.10.2015, poplatkov vo výške 1.800,- Kč. Žalobca doplnil, že úrok vo výške 5.852,94 Kč je vypočítaný pri úrokovej sadzbe 13,90 % ročne zmenenej od 01.03.2010 na 18,90 % ročne od 30.09.2012 do 20.10.2015, úrok z omeškania vo výške

2.320,87 Kč pri výške úroku z omeškania 7,05 % ročne od 03.11.2012 do 20.10.2015 a poplatky vo výške 1.800,- Kč sú poplatkami za výzvy zo dňa 02.01.2013, 04.12.2012, 15.11.2012 a za upomienku zo dňa 03.11.2012. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, svoju neprítomnosť neospravedlnil a nepožiadaval o odročenie pojednávania, preto súd konal a rozhodol v jeho neprítomnosti, na svoju obranu tiež neuviedol ani písomnou formou žiadne skutočnosti.

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa 26.10.2006 žalobca a žalovaný uzatvorili R., na základe ktorej žalobca zriadil a pre žalovaného viedol bežný účet č. XXXXXXXXXX/XXXX počnúc dňom 26.10.2006 v mene KČ. Oznámením o poskytnutí povoleného prečerpania k žiadosti reg.č. XXXXXXXXXXR zo dňa 17.4.2008 žalobca oznámil žalovanému, že na základe jeho Žiadosti o povolené prečerpanie zo dňa 17.04.2008, v ktorom žiada o poskytnutie peňažných prostriedkov formou povoleného prečerpania bežného účtu do výšky úverového limitu 100.000,- Kč a dielčieho úverového limitu vo výške 10.000,- Kč, mu žalobca poskytuje povolené prečerpanie bežného účtu do výšky úverového limitu 100.000,- Kč a poskytne mu dielčí úverový limit do výšky 10.000,- Kč. Účet povoleného prečerpania bol otvorený dňa 17.04.2008 a počnúc týmto dňom mohol byť úver čerpaný. Ku dňu otvorenia účtu povoleného prečerpania bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 13,90 % ročne a sadzba úrokov z omeškania 15 % ročne. S účinnosťou od 01.03.2010 došlo k zmene úrovekovej sadzby na 18,90 % ročne. Žalobca listom zo dňa 03.09.2012 oznámil žalovanému, že na jeho bežnom účte nebol dňa 31.08.2012 dostatok peňažných prostriedkov k úhrade splatných záväzkov povoleného prečerpania. Výzvami zo dňa 15.11.2012, 03.12.2012 a 01.01.2013 vyzýval žalovaného na zaplatenie dlžnej čiastky. Oznámením o zosplatnení úveru zo dňa 28.01.2013 žalobca oznámil žalovanému, že celý jeho záväzok vrátane príslušenstva sa v súlade s Podmienkami pre povolené prečerpanie bežného účtu stal dňom 28.01.2013 splatným. Podľa bodu 24 písm. a/, h/ Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu v prípade, že majiteľ účtu bude v omeškani so splácaním akejkoľvek peňažnej čiastky, žalobca je oprávnený písomným oznámením odoslaným majiteľovi účtu prehlásiť, že všetky pohľadávky z poskytnutého prečerpania sú splatné ku dňu uvedenému v prehlásení (oznámení). Z prehľadu o transakciách na úverovom účte č. XXXXXXXXXX vyplýva, že ku dňu 21.08.2013 bola dlžná istina vo výške 10.000,- Kč, dlžné úroky vo výške 623,94 Kč, úroky z omeškania vo výške 22,42 Kč a dlžné poplatky vo výške 1.800,- Kč.

5. Po zhodnotení výsledkov dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Zmluvu o úvere súd posúdil ako spotrebiteľskú, právny vzťah založený predmetnou zmluvou ako občiansko-právny bez ohľadu na to, že zmluva bola uzatvorená podľa § 269 ods. 2 a § 708 a nasl. Obchodného zákonníka a že v danom prípade ide o úverový vzťah vzniknutý na základe poskytnutia peňažných prostriedkov formou povoleného prečerpania bežného účtu do výšky úverového limitu. V danom zmluvnom vzťahu je žalobca veriteľom (dodávateľom), ktorý konal v rámci svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti, keď v predmete jeho podnikania je okrem iného i poskytovanie úverov a žalovaný dlžníkom - fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti, alebo v rámci samostatného výkonu svojho povolania. Žalovaný je v zmluve identifikovaný svojím menom, priezviskom rodným číslom a adresou bydliska, žalobca ani v konaní netvrdil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že žalovaný nie je spotrebiteľom. Nebolo sporné, že strany sa po uzatvorení zmluvy o bežnom účte dohodli na poskytnutí úveru vo výške 10.000,- Kč formou povoleného prečerpania bežného účtu s účinnosťou od 17.04.2008, kedy bol žalobcom otvorený úverový kontokorentný účet, ktorým dňom mohol žalovaný úver čerpať. Zmluvnou stranou, ktorá si neplanila svoju povinnosť zo zmluvy riadne a včas bol žalovaný, ktorý sa dostal do omeškania so splácaním úveru, preto žalobca oprávnené v súlade s Obchodnými podmienkami pre povolené prečerpanie bežného účtu zosplatnil celý záväzok žalovaného, ktorý sa stal splatným dňom 28.01.2013, žalovaný je preto povinný zaplatiť žalobcovi dosiaľ nezaplatený dlh vo výške 14.744,81 Kč, pozostávajúci z istiny vo výške 10.000,- Kč, z úroku vo výške 623,94 Kč (vyčísleného ku dňu zosplatnenia, t.j. ku dňu 28.01.2013, tak ako je uvedený v prehľade o transakciách na účte žalovaného), z úroku z omeškania vo výške 2.320,87 Kč (vyčísleného ku dňu 20.10.2015) a z poplatkov vo výške 1.800,- Kč, na zaplatenie ktorých žalovaného súd zaviazal. Súd nepriznal žalobcovi uplatnený úrok vo výške 18,90 % ročne od 29.01.2013 (t.j. po zosplatnení) vrátane od 21.10.2015 do zaplatenia a v tejto časti žalobu zamietol ako nedôvodnú. Poukázal v tomto smere na ustálenú súdnu prax (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/98), v zmysle ktorej dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátky), následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R XX/XXXX), pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu

a to jednak v podobe úrokov z úveru, ale aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Pokiaľ žalobca ako veriteľ považoval celý dlh za splatný (nastúpením splatnosti i poslednej dohodnutej splátky), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie už úrokov z úveru (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012). O povinnosti žalovaného zaplatiť úrok z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný je naďalej v omeškaní od 21.10.2015. Priznaná výška úroku z omeškania vo výške 7,05 % ročne je v súlade s nariadením vlády č. 142/1994 Sb. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán. Navrhovateľ mal vo veci úspech v rozsahu 74 % a neúspech v rozsahu 26%, pomer jeho úspechu a neúspechu je 48%. Ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, o náhrade trov konania súd rozhoduje podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a to tak, že náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vzhľadom na pomerný (čiastočný) úspech žalobcu vo veci súd priznal žalobcovi náhradu iných trov konania za zaplatený súdny poplatok zo žaloby vo výške 44,- Eur a náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z.z. Uplatnené a priznané trovy právneho zastúpenia pozostávajú z týchto úkonov právnej služby: 1/ prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 09.10.2015 (§ 13a ods. 1 písm. a/ uvedenej vyhlášky), 2/ písomné podanie na súd vo veci samej - žaloba zo dňa 21.12.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.), 3/ zastupovanie na pojednávaní dňa 28.06.2016 (§ 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.), po 51,45 Eur, RP za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 Eur a za jeden úkon vykonaný v roku 2016 po 8,58 Eur, z náhrady za stratu času vo výške 42,90 Eur pri zastupovaní na pojednávaní dňa 28.06.2016 za 3 začaté polhodiny po 14,30 Eur, spolu 222,61 Eur + 20% DPH vo výške 44,52 Eur, celkom spolu 267,13 Eur a z náhrady za cestovné vo výške 2,72 Eur z A. do A. a späť. Trovy právneho zastúpenia sú celkom spolu 269,85 Eur a s ostatnými trovami konania vo výške 44,- Eur sú trovy konania spolu 269,85 Eur (269,85 Eur + 40,- Eur), z čoho 48% predstavuje sumu 129,53 Eur.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca, a to čo do časti výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol a čo do časti výroku o trovách konania, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu, a to tak, že žalovaný bude zaviazaný k zaplateniu mu aj vyčísleného riadneho úroku do dňa 20.10.2015 vo výške 5.229,- CZK, riadneho úroku vo výške 18,90 % ročne zo sumy 10.000,- CZK od 21.10.2015 do zaplatenia, ako aj plnej náhrady trov konania spočívajúcej v zaplatenom súdnom poplatku tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní ako aj trov právneho zastúpenia, eventuálne žiadal v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietajúc nesprávne právne posúdenie veci, čím uplatnil dôvod odvolania uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ Civilného sporového poriadku, dôvodil nesprávnosťou rozhodnutia týkajúceho sa zamietnutia nároku žalobcu na zmluvný úrok po splatnosti dlhu. Uviedol, že poukazuje na celú svoju doterajšiu právnu argumentáciu, ako aj skutkové tvrdenia uvedené vo všetkých svojich predchádzajúcich písomných podaniach a produkovaných dôkazoch, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne nesprávny, arbitrárny a v konečnom dôsledku nezákonný. Poukazuje na čl. 18 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2015 z 12.decembra 2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podľa ktorého druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. V zmysle čl. 6 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 z 17.júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania, s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania, sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. V zmysle čl. 19 Nariadenia Rím I na účely určenia obvyklého pobytu je relevantným okamihom čas uzavretia zmluvy, v tomto prípade v Prahe dňa 17.04.2008. Predmetná zmluva sa spravuje Českým platným právom. Poukazoval na ust. § 497, § 503 ods. 3, § 365 Obchodného zákonníka platného v Českej republike. Je zrejme z uvedených právnych predpisov, že pokiaľ dlžník požičané finančné prostriedky veriteľovi nevrátil, je povinný za ne platiť odplatu vo forme dohodnutých zmluvných úrokov, a to od poskytnutia do jej reálneho vrátenia, nakoľko požičané prostriedky má v stálej dispozícii a má z nich majetkový prospech. Tvrdenie súdu, že žalobca má nárok na zaplatenie úrokov len do splatnosti dlhu, nemá oporu v zákone a zo žiadneho ustanovenia nevyplýva. V tejto súvislosti poukazuje na ust. § 193 CSP, ktoré upravuje viazanosť súdu inými rozhodnutiami, nakoľko zmluva sa spravuje českým platným právom. Na zmluvu je potrebné aplikovať české platné právo, prípadne vychádzať pri rozhodovaní v príslušnom konaní z judikatúry súdov Českej republiky. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax súdov Českej republiky, a to rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/1401/2014, 33Odo

657/2005 a do pozornosti dáva tiež rozhodnutie Vrchného soudu v Prahe zo dňa 01.05.96 sp. zn. 5Cmo 304/94. Má za to, že oba inštitúty, tak úroky z úveru, ako aj úroky z omeškania, treba dôsledne rozlišovať, zatiaľ čo úrok z úveru je cena peňažných prostriedkov, ktoré poskytovateľ úveru dáva do dispozície toho, kto úver prijíma a na dohodnutú dobu, úrok z omeškania je sankcia za to, že dlžník mešká so splnením peňažného záväzku. Pri úverovej zmluve ide o nepochybne o plnenie peňažného záväzku hneď v dvoch rovinách, vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nesplní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania a vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Tieto závery vyplývajú zo zákona, ako tiež z ustálenej judikatúry českých súdov.

7. Žalovaný nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

8. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov.

9. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých častiach (v jeho zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o náhrade trov konania) je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej (vyhovujúcej) časti nepreskúmal, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania napadnutá nebola.

12. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/, rovnako ani podľa písm. b/ uvedeného ust. CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k odňatiu možnosti stranám sporu konať pred súdom, od 01.07.2016 k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Posúdením obsahu odvolania, považoval odvolací súd za podstatné odvolacie námietky žalobcu, a to jeho tvrdenia o potrebe aplikácie českého rozhodného práva na danú vec a tiež, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru v tom, že po zosplatnení úveru, zanikol nárok žalobcu na zmluvné úroky, čo viedlo podľa jeho názoru k naplneniu dôvodu na odvolanie, uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

16. Odvolací súd sa predovšetkým plne stotožňuje s argumentáciou žalobcu o potrebe aplikácie českého rozhodného práva na preskúmanú vec, práve na aplikácii ktorého, je správne aj založený rozsudok súdu prvej inštancie. Práve aplikáciou ním citovaných ustanovení českého Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že nárok na úrok z úveru po splatnosti úveru, žalobcovi nepatrí. Súd prvej inštancie sa v tomto smere stotožnil s argumentáciou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení pod sp.zn. 4 Obo 143/98, ktorú argumentáciu prevzal a vo vzťahu ku ktorej argumentácii ide o prevažujúcu justičnú prax, s ktorou argumentáciou sa odvolací súd plne stotožňuje a ktorú odvolateľ nerozporoval žiadnymi odvolacími námietkami, ktoré by jej správnosť spochybnili i keď ide o argumentáciu slovenských súdov, v zásade však vychádzajúcu z rovnakej úpravy úverovej zmluvy, ako v českom práve (§ 497, § 506 Obchodného zákonníka).

17. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP (do 30.06.2016 podľa § 132 O.s.p.) a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď zmluvu uzatvorenú medzi stranami posúdil ako spotrebiteľskú, na ktorú dopadá aplikácia Občianskeho zákonníka. Rovnako správne posúdil, že žalobcovi neprináleží nárok na zmluvné úroky, ktoré tento uplatňoval aj za obdobie po zosplatnení úveru, s poukazom na čo, žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol a žalovaného za aplikácie ust. § 142 ods. 2 O.s.p. zaviazal k náhrade trov konania žalobcovi a to vychádzajúc z pomeru jeho úspechu v spore. Žalobcom produkované odvolacie námietky v tomto smere sú v zásade totožné s námietkami, ktoré žalobca prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie dostatočne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP (do 30.6.2016 podľa § 157 ods. 2 OSP). Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dodáva ešte nasledovné:

19. Predmetom posudzovanej veci je nárok žalobcu na zaplatenie zostatku nesplatenej istiny, zmluvného úroku, poplatkov a úroku z omeškania, majúcich pôvod v zmluve o úvere, poskytnutého žalovanému formou finančných prostriedkov povoleným prečerpaním bežného účtu s účinnosťou od 17.04.2008.

20. Predovšetkým súd prvej inštancie ako už bolo vyššie uvedené správne posúdil, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, spĺňajúcou atribúty takejto zmluvy. Aj keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu, na uvedené právne inštitúty je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy, aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku, nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

21. Nedôvodne žalobca namietal nepriznanie mu zmluvného úroku za obdobie po vyhlásení splatnosti (zosplatnení) úveru.

22. Súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 14.744,81 Kč, pozostávajúcej z nesplatenej istiny vo výške 10.000,- Kč, z úroku vo výške 623,94 Kč (vyčísleného ku dňu zosplatnenia, t.j. ku dňu 28.1.2013 tak, ako je uvedený v prehľade o transakciách na účte žalovaného), z úroku z omeškania vo výške 2.320,87 Kč (vyčísleného ku dňu 20.10.2015) a z poplatkov vo výške 1.800,- Kč na zaplatenie ktorých, žalovaného zaviazal. Súd nepriznal žalobcovi uplatnený úrok po zosplatnení pohľadávky, v ktorej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú. Žalobca sa teda v konaní dovoľáva nárokov na odplatné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve, teda za stavu, ak by nedošlo k predčasnemu zosplatneniu úveru.

23. Aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách, už zaoberala. Najvyšší súd SR konštatoval cit. „Odvolací súd

v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania“ (§ 369 OBZ) - uznesenie NS SR vo veci 4 Obo 143/98 na ktoré správne poukazuje tiež súd prvej inštancie. V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania, označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods.2 OZ o administratívnom strope úrokov z omeškania.

24. Uvedenou problematikou sa odvolacie senáty Krajského súdu Trenčín zaoberali už v rozhodnutiach napr. zo dňa 26.04.2016 pod č.k. 6Co/304/2015 <<http://merit.slv.cz/6Co/304/2015>>, zo dňa 18.07.2017 pod č.k. 6Co 303/2017 a tiež ďalších, kde vyslovili : „Keďže tento stav netrvá, (rozumej stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru) je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> K predčasnemu zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide oproti právny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517, ods. 2 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/87/>> Z.z.. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej, alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/87/>> Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.“.

25. Od vyššie uvedeného právneho názoru nemá dôvod sa odvolací súd odkloniť ani v preskúmvanej veci. Na podporu jeho správnosti aj v tomto prípade poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012 <<http://merit.slv.cz/IV.US476/2012>> -14, v zmysle ktorého ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru.

26. Odvolací súd zastáva teda ako tiež v predchádzajúcich prípadoch názor, že aj prípadná dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Keďže niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania (zákon reguluje úroky za úver bez časovej

úpravy) je takáto dohoda o takýchto úrokoch odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany.

27. Pokiaľ žalobca dôvodí kogentnou povahou ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>>, vylučujúcou podľa neho bezúročný úver, s tým, že úroky mu patria od „doby poskytnutia peňažných prostriedkov“, je potrebné uviesť, že jeho právo na priznanie úrokov za úver mu upreté nebolo.

28. Žalobca tiež poukazuje na potrebu diferencovať zmluvné úroky a úroky z omeškania, čo však súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nespochybnil a identifikuje sa s tým tiež odvolací súd. Cenu (odplatu) za úver má žalobca právoplatne priznanú, spôsobilú k vymoženiu, pre prípad dobrovoľného nesplnenia povinností žalovaným.

29. Vychádzajúc teda zo záveru o nedôvodne uplatnenej odvolacej námietke v tomto smere, súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu v časti nárokovaného zmluvného úroku aj za obdobie po zosplatnení úveru zamietol a vychádzajúc z pomeru prevažujúceho úspechu žalobcu v spore, zaviazal žalovaného k náhrade trov konania žalobcovi v rozsahu korešpondujúceho čistému úspechu žalobcu (48% t.j. vo výške 129,53 Eur).

30. Rozsudok súdu prvej inštancie je tak v napadnutých častiach vo výroku vecne správny, preto bolo potrebné tento v tomto rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

31. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ako síce úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže tomuto vznik trov v odvolacom konaní z obsahu spisu nevyplýva a tento náhradu trov ani neuplatnil.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).